

Carrousel

Toen ik in de vorige eeuw mijn schoolloopbaan begon, kwam ik terecht op basisschool de Carrousel. Even wennen aan de naam, want het doet toch denken aan de kermis. Al vrij snel beseftte ik dat de naam heel goed gekozen was: de kinderen stapten in groep 1 in, draaiden een "rondje" mee en stapten in groep 8 af. Tijdens de "rit" moesten ze niet alleen de nuttige en noodzakelijke vaardigheden leren zoals rekenen en taal, nee ze kregen ook heel veel lessen in "creatief denken".

Wij als leerkrachten moesten ons houden aan bijvoorbeeld het lesrooster. Zoveel uur rekenen in de week, zoveel uur taal, lezen, enz. Als er nou één ding niet werkt, dan is het proberen om kinderen in een keurslijf te drukken. Moeten kinderen dan geen structuur aangeboden krijgen en moeten kinderen niet leren zich aan de regels te houden? Ja, wel degelijk !! Geen vrijheid blijheid, dus !! Maar als je in de opvoeding voortdurend de nadruk legt op het bedenken van allerlei maatregelen om de kikkers krampachtig in de kruiwagen te houden, dan leidt dat in het algemeen tot hele vervelende "kikkers".

Als onderwijzer ben ik op die school ook gevormd. Het inspelen op en omgaan met onverwachte situaties; het "out of the box" denken, dingen doen die

je van tevoren voor onmogelijk hield, enz. Over het algemeen voel ik me daar wel prettig bij. Buiten de lijntjes kleuren ligt me wel, maar er zijn uiteraard ook grenzen.

Van donderdag 16 januari t/m zaterdagochtend de 18de krijg ik de opdracht om de aan- en afvoer van skivakantieritten te verzorgen. Als er een bus naar Oostenrijk gaat, dan moet ik van de opstapplaats in Nederland naar Raststätte Fernthal aan de A3 in Duitsland rijden. Als er een bus uit Oostenrijk komt, neem ik het over en breng de passagiers naar een afstapplaats in Nederland.

De Carrousel begint te draaien met een rit vanaf Kootwijkerbroek naar Fernthal. Met de aflosauto naar Duitsland, daar overnachten en 's ochtends de bus van Kees overnemen. Die bus, met een groep scholieren, moet naar Wageningen gebracht worden. Daarna door naar Kootwijkerbroek, afstappen en naar huis.

Die zelfde avond weer terug en vanuit Kootwijkerbroek een groep ophalen in Utrecht, vervolgens nog een aantal mensen in Duiven, dan naar Fernthal waar Kees de bus verder rijdt naar Oostenrijk. Opnieuw ga ik in Fernthal overnachten om de volgende ochtend de bus van Gert over te nemen. Daarmee moet ik naar Meppel. Tenslotte met een lege bus vanuit

Meppel naar Kootwijkerbroek en daar stap ik weer uit de Carrousel.

En nu het geheel in een planning zetten, zodat alles volgens de regels van de rust- en rijtijdenwet verantwoord is. Dan ervaar ik in deze wereld ook het verschil tussen theorie en praktijk. Wat een eye-opener zult u zeggen. Toch weten ze bij 'van Kooten reizen' netjes om te gaan met het spanningsveld tussen commercie en veiligheid van de passagiers. Je kunt het nog zo goed proberen te regelen, maar de chauffeur moet ook zélf alert blijven. En de tachograaf is uiteraard 'onverbiddelijk'.

Op donderavond vertrek ik op tijd met de aflosauto vanuit Kootwijkerbroek. Eenmaal in Fernthal meld ik me bij de receptie. Ja, er is gereserveerd voor twee nachten. Dat is dus goed geregeld. Als ik op de kamer ben, bel ik Kees op. "Ik ben er hoor", zeg ik. "Waar spreken we af voor morgenochtend?" Aan de overkant van Fernthal ligt Raststätte Epgert-Ost. Die afspraak staat en dat geeft rust. Gauw duik ik onder het dekbed, want morgenvroeg komt al heel erg snel.

De telefoon gaat: Kees meldt zich ongeveer een uur voor aankomst, zodat ik tijd genoeg heb om me te wassen en aan te kleden én naar Epgert te rijden. Voordat ik het pand verlaat, kijk ik nog even naar

het bonnetje van het hotel en daar staat 1 nacht op. Bij de uitgang hangt een **Schlüsselrückgabekastje**. Mijn redenering is: de sleutel in het kastje deponeren, want de tweede overnachting is dan wel gereserveerd, maar er kan altijd iets tussen komen, waardoor die overnachting niet doorgaat. Dat betekent voor het hotel een hoop gedoe met annulering, eventueel terugstorten van geld, enz. Ik besluit de sleutel in het kastje te gooien, maar dat blijkt achteraf niet zo'n goeie keuze....

Eenmaal bij de aflosplaats vraagt Kees om de sleutel van de auto én de sleutel van het hotel.....Kees gaat dus niet terug met de aflosauto naar Nederland, maar gaat slapen in het hotel. Foutje..... Gelukkig komt alles nog op z'n pootjes terecht, want als ik 's avonds opnieuw in Fernthal arriveer komt Kees uitgerust en uitgeslapen de bus in stappen om naar Oostenrijk door te gaan. Had ik het begeleidend briefje bij de ritopdracht nou niet goed gelezen of begrepen???? (ik denk allebei; ik weet het wel zeker....)

Eenmaal bij de zaak in Kootwijkerbroek terug, vraag ik aan Jolanda wat de stalorders zijn. Van haar hoef ik de bus niet schoon te maken. Wel aftanken en door de wasstraat halen. Na het aftanken pakt Johan de bus over en gaat hem voor mij wassen en in

de stalling zetten. Hartelijk dank, Johan !! Ik mag dus snel naar huis.

's Avonds ga ik opnieuw naar Kootwijkerbroek om vandaar richting Utrecht te rijden. De bus staat op de wasplaats, dus kan ik zo wegrijden. Wat een service. "De voorruit van het NIVON-logo voorzien", staat er in mijn ritopdracht. Ik haal zo'n logo uit de map en plak hem op een zichtbare plaats. Eenmaal onderweg zie ik dat er al zo'n logo aangebracht is, dus nu is de ruit er van twee voorzien. Nou ja, beter twee dan niets....

In Utrecht regent het 'cats and dogs'. Keurig op tijd sta ik voor en de 'groepsleider' zal de verdere organisatie ter hand nemen. Voordat we om 21.00 uur vertrekken, stel ik me voor en heet de groep namens van Kooten hartelijk welkom. Ik vertel er nog even bij dat mijn vrouw en ik fervente lange afstandsfietsers zijn en via de stichting 'Vrienden op de fiets' bij gastadressen logeren. Nou daar hadden ze wel van gehoord en sommige Nivon-leden maakten ook weleens van die fietstochten en overnachtingen dan eveneens op die logeeraadressen. Hier vinden wandelaars en fietsers elkaar toch weer, dacht ik. (Mijn opmerking was bedoeld om het ijs een beetje te breken.....en dat lukte m.i. aardig) Eenmaal op weg komt de 'groepsleider' naast me zitten. Voordat we uit Duiven vertrekken krijg ik van hem een seintje

dat we compleet zijn. Als 'oud-leraar' is hij wel gewend om "koppen" te tellen na een buspauze. We hebben samen een geanimeerd gesprek over het onderwijs van toen en nu. Vóór Ohligserheide wordt verzocht een plaspauze in te lassen. Ik snap dat mensen van een zekere leeftijd (en daar reken ik mezelf ook onder) hun kleine/grote boodschap niet tot in het oneindige kunnen bewaren en aangezien ik ruim in de tijd zit, kan ik het verzoek honoreren. Klant is in zekere zin koning.....(bijkomend voordeel: de wc in de bus blijft daardoor ook schoon)

Na deze kleine pauze wordt het toch stil in de bus. Nu is het zaak om Kees te bellen, maar mijn "collega" zit nog naast me en het lijkt me niet verstandig om dat te doen. Het geeft geen goed beeld en het is tenslotte verboden om al rijdend te bellen. Hoewel ik via mijn Tomtom kan bellen en gebeld worden en dus handsfree kan communiceren, blijkt de bluetooth-verbinding tussen telefoon en Tomtom niet "aan" te staan. Daarom besluit ik maar door te rijden naar Fernthal en dáár Kees te bellen om te melden dat ik er ben. Ik schat in dat hij rekening houdt met mijn aankomsttijd. Het hotel ligt ongeveer 50 meter van de parkeerplaats, dus hij kan er snel zijn. Toch is Kees verrast door mijn actie en dus beloof ik voor de volgende keer beterschap. De sleutel van de auto en het hotel worden mij overhandigd en daarmee is de kous af, d.w.z. nadat ik netjes af-

scheid van mijn passagiers heb genomen. En nu snel naar bed, want over een paar uur staat Gert al weer voor mijn neus. Voordat ik ga slapen bel ik hem even om te zeggen dat ik bij EPGERT-OST op hem zal wachten.

De telefoon gaat erg vroeg.....Gert meldt dat hij er over een uur is. Opnieuw verdwijn ik in het donker richting Eggert-Ost. Als ik daar aankom, staat Gert keurig op de parkeerplaats z'n formulieren in te vullen. Hij legt me nog even uit hoe de skiboxsluiting werkt en wenst me veel plezier. Oh, ja in Meppel even achteruit door het hek het schoolplein op....maar ze helpen je wel.....(achteruit door een hek in het donker, dacht ik.....)

Nu hoef ik alleen nog de autosleutels te overhandigen, want Gert gaat vanaf de parkeerplaats rechtstreeks terug naar huis. De hotelsleutels heb ik opnieuw in het Rückgabekastje gedeponerd. Dit keer heb ik het goed gedaan, dus. Nu op pad met een dubbeldekker. Wel een uitdaging met 9 versnellingen inclusief de achteruit. Het is toch weer eens wat anders dan een halfautomaat of een automaat. Applaus is mijn deel, als ik in Meppel achteruit het schoolplein oprijd. (wel geholpen hoor...) En dan is er altijd wel een moeder, die je heel hartelijk bedankt dat je de kinderen weer heelhuids hebt teruggebracht. Die ene handdruk zegt meer dan duizend

woorden. Dat doet je ook iedere keer weer beseffen wat een verantwoordelijkheid je ook in dit vak hebt.

Als ik met een lege bus op weg naar Kootwijkerbroek ben, belt Gert me. Of ik de brandstofmeter even goed in de gaten wil houden....."Hij staat tegen het oranje aan", meld ik. "Pas op, dat je niet zonder brandstof komt te staan", waarschuwt Gert. Hij gooit duidelijk nog wat (diesel)olie op het vuur. Waarschijnlijk om mijn stressbestendigheid te testen. Hoewel ik me niet gauw op de kast laat jagen, besluit ik toch maar even langs tankstation 't Veen te gaan. Ik heb een ESSO-tankpas, dus dan daar maar even een paar liter erbij gooien. Haal ik in ieder geval Kootwijkerbroek en dan tank ik hem dáár wel af. Voordat ik bij 't Veen aan de slag ga, besluit ik eerst naar de kassière te gaan om te checken of mijn pasje geaccepteerd wordt. Niet dus. Het andere (universele) pasje zie ik zo gauw niet in de bus liggen. Dan maar "op goed geluk" door naar de garage. Wat ik wel gezien had, was dat je de tankklep met een speciale sleutel moet openen en dat je in Kootwijkerbroek moet komen aanrijden met de kop richting Barneveld. Dan kom je goed voor de pomp te staan om af te tanken. Andere touringcars hebben de vuldop aan de rechterkant, dus dan kan je beter vanuit de richting Barneveld komen aanrijden. Jaap ziet me manoeuvreren bij de tankplaats en schiet te

hulp. Ik mag mijn schijf eruit halen en de papieren in orde maken voor de administratie. Hij zal verder aftanken en de bus naar de stalling brengen. Bedankt Jaap !! Moe, maar voldaan stap ik uit de Carrousel van de afgelopen dagen. Thuis zit ik nog wat na te "tollen" en eenmaal in de ligstand sluiten de luiken zich vanzelf, het is mooi geweest.